

(Време, 16.07.2009)

Полемика – " [Новинари сведоци и новинари сарадници](#) ", Војин Димитријевић

Димитријевић пита и зашто се "градим невешта" говорећи о "аутору" тог чланка, уместо о "ауторима", као што он чини. Вели да и ја, као и он, и многи други, "основано сумњамо" да је овај прилог имао више од једног писце и инспиратора

Војин Димитријевић се слаже да кривично гоњење српских новинара због подстицања на ратне злочине нема претерано великог изгледа на успех, али "не због непремостивих правних препрека, већ због одсуства тајанственог састојка који се зове 'политичка воља'".

А ја сам мислила да је проблем у томе што тужилаштво нема довољно доказа да су новинари чинили ратне злочине. Јер да има, не би кретало у лов на вештице пре дизања оптужница, нити би молило обичне грађане да прикупљају грађе за ватру.

И зато се жарко надам да "политичка воља" о којој говори професор Димитријевић неће бити довољна да се, у недостатку доказа, крене у лов на људе. Мене управо брине то што је историја пуна примера како је лако осудити невинне људе за злочине које нису починили, када за то постоји политичка воља. Ионако живимо у земљи у којој се превише тога дешава политичком вољом, па се и порез од власника таблоида утерује тек кад се стекне политичка воља главних коалиционих партнера у Влади Србије. Уместо владавине закона, имамо владавину политичке воље, а онај ко се тој вољи нађе на путу не може се увек ослонити на заштиту независних судова, нити на помоћ бораца за људска права, у које спада професор Димитријевић.

Примера ради, подсећам читаоца да се, после увођења ванредног стања 2003. године, Димитријевић у јавности појављивао као заговорник "гвоздене метле" за коју је у том моменту постојала "политичка воља", али и као уважени правни експерт који је

установио да "ванредно стање није ограничило ниједно право које се не сме ограничити". Док су хиљаде људи притваране, да би недељама и месецима биле задржаване у затвору без контакта са породицом или адвокатом, професор је 17. априла 2003. Радију Б92 изјавио: "Нисам склон да жалим криминалце и да се бојим да ће они изгубити нека права". За професора Димитријевића су притвореници већ у часу притварања били "криминалци" за чија се људска права не треба бојати, иако огромна већина њих после није оптужена. Готово је невероватно да тако говори било ко, а камоли професор права. Подсећам читаоца да је Уставни суд накнадно оспорио уставност ванредног стања, и да држава и данас исплаћује огромне одштете "криминалцима" чија су права оштећена. Можда би ипак било боље да су се правни експерти бојали да ће неки људи "изгубити нека права". Мени се, на пример, чини да би "гвоздена метла", та опасна аутократија политичке воље, ускоро могла захватити и српске новинаре, поготово ако неко не почне да већ сада о томе гласно брине.

Будући да ме Димитријевић на почетку ове полемике дисквалификовао као некога ко није студирао право, са интересовањем сам у новосадском "Дневнику" прочитала мишљење Јовице Тркуље, професора на Правном факултету у Београду, о овој теми. И, гле чуда, Тркуља се такође пита "да ли је сваки проблем у нашем друштву у надлежности суда", сумњичав је према "дубиозној намери" Тужилаштва за ратне злочине у Београду да пред специјални суд изводи српске новинаре, сматра акцију Тужилаштва "политички мотивисаном јер је усмерена на ислеђивање само новинара, а не и политичара – подстрекача на рат и злочине којих, нажалост, има на јавним функцијама и у власти". И додаје да "то што ми мислимо да је неко од новинара подстрекавао на рат неће помоћи суду да о томе донесе одлуку. Да би донео пресуду, суд мора да повеже последицу и узрок, тј. да је лажни, злонамерни медијски извештај имао за директну последицу извршење ратног злочина. Без тога нема одговорности медија". (Цитати су преузети из текста од 12. јула под насловом "Закасна лустрација новинара".)

Димитријевић поставља питање зашто сам индигнирана текстом у "Експрес Политици" "Ђурувија дочекао бомбе", и тврди да се "не зна" је ли се Славко Ђурувија радовао бомбама, као што му се приписује у тексту. Па ме реторички пита: "Да ли се у њему (чланку у "Експресу") лаже, и како?" И наставља: "Ко ће и како утврдити како се тада осећао – а од тога би, према схватању госпође Смајловић, зависила одговорност аутора."

Са лакоћом ћу одговорити на питање како се Ђурувија осећао. Да, у том се тексту лаже, и десетине нас који смо радили са Славком то сасвим поуздано знамо, и можемо да посведочимо и на суду, ако треба. Колеге су ме замолиле да говорим на последњем испраћају убијеног Ђурувије у априлу 1999. године. Тада сам, поред осталог, рекла: "На дан када је нападнута Југославија, Славко Ђурувија одржао је последњи редакцијски

Пише: Љиљана Смајловић
четвртак, 16 јул 2009 14:00

састанак 'Европљанина' и 'Дневног телеграфа'. Увек ћу памтити две ствари које је тада рекао. Прва је била да неће правити новине за цензоре, а друга, да је агресија НАТО-а на Југославију незаконита, нелегитимна и неморална."

Димитријевић пита и зашто се "градим невешта" говорећи о "аутору" тог чланка, уместо о "ауторима", као што он чини. Вели да и ја, као и он, и многи други, "основано сумњамо" да је овај прилог имао више од једног писца и инспиратора.

Рећи ћу зашто о потписнику текста говорим као о аутору, а не ауторима чланка. По природи посла којим се бавим, сумњам у све и свакога, али приликом писања настојим да своје сумње не саопштавам као чињенице. Очекивала бих да и професори тако раде.

П.С. Господину Милану Добросављевићу мораћу да останем дужна одговор. Бојим се да нисам добро разумела шта је он покушао да каже.